

hai gã Tào ngọng ngọc đã bị dẹp lép. Hai tên xô nhau, ngã nhào xuống nền phòng. Sự va chạm xảy ra quá mạnh mẽ và đột ngột khiến cả hai đều bị tử thương. Cả hai chết tức khắc, không kịp kêu lên một tiếng.

Tuy vậy trong phòng vẫn có tiếng kêu :

— Úi chao, họ chết rồi ư ?

Đó là tiếng kêu của Mai Lăng. Hắn đã đứng đây không biết từ lúc nào. Bộ mã của hắn không đến nỗi mảnh mẽ, hắn đi nghênh ngang ngoài đường vì tất bọn anh chị đồ sộ dám mò đến lòng chân hắn, vậy mà giây phút ấy hắn lại run như lá thong trước gió...

Nhìn tròn mắt, và cử chỉ của hắn. Văn Bình có ý nghĩ là hắn đã bị mất tri. Chẳng gọi tên hắn :

— Mai Lăng, xuống vườn đi, còn đợi ai nữa ?

Hắn ngoảnh lại :

— Xuống vườn làm gì ?

Văn Bình nắm tay hắn, lôi ra ngoài hành lang. Sau khi ra khỏi cửa, hắn đứng dừng lại. Dường như lương tri vừa thức giấc trong thần kinh hệ mịm mờ của hắn. Hàn sức khám phá ra đây không phải là mộng mị mà là thực tại. Thực tại phủ phàng với cái chết thê thảm gần kề. Thực tại phủ phàng với Phù Dung nằm chết, mà hắn là hung thủ, hắn đã tra khảo,

hành xác nặng đến chết. Thực tại phủ phàng với bầu vật go.đo-chong-giom hắn đã đánh cắp của hoàng tử Phakanvong, và đang đem bán cho đại tá Anton của Quốc tế Tinh báo SỞ. Thực tại phủ phàng với ông Hoàng, với C.I.A., với Nicôn, với Văn Bình.. đang rượt theo hắn, để tóm cổ hắn và hạ sát hắn về tội phản bội.

Chàng giục hắn :

— Nhanh lên. Anton sắp đến.

Hắn lồm lét nhìn chàng :

— Tôi không sợ Anton. Mà là sợ anh,

— Sợ tôi ? Tại sao anh lại sợ tôi ?

Mai Lăng vẫn run lẩy bẩy. Hai chân hắn đứng không vững như thể hắn đang lên cơn sốt rét nặng. Hắn dựa lưng vào khung cửa mà đầu gối hắn cứ đập lùng bùng vào nhau làm hắn khuya xuống. Thương hại, Văn Bình xót nách Mai Lăng :

— Anh mệt ?

Hắn thều thào :

— Chỉ một phần nào thôi. Tôi sợ lắm. Sợ anh giết. Giết về vụ Phù Dung. Xin anh hiểu cho. Tôi..

Văn Bình gạt :

— Chuyện đã qua rồi, không nên nhắc lại nữa.

- Nhưng Phù Dung không thể nào sống lại.
- Anh hối hận ?
- Tôi cũng không rõ hiện nay tôi đang nghĩ gì. Và trước kia tôi đã làm những gì.

Trông mắt Mai Lăng trở nên lơ đãng. Hắn nhìn lang mang vào khoảng không. Cặp mắt bất động này Văn Bình đã gặp nhiều lần trong dưỡng trí viện Bền Hòa. Một số nhân viên của Sở đang khỏe như vâm, và sáng suốt như thánh nhân đột nhiên ngã rụp. Trông mắt trở nên lơ đãng. Từ sáng đến đêm, chỉ nhìn lang mang vào khoảng không. Thần kinh hệ đã nhuộm bệnh.

Chàng tên lặc vai hắn :

- Chính anh giết Phù Dung

Hắn đáp, lạnh lùng :

- Vâng, chính tôi.
- Chính anh đoạt cái vòng go-do-chong-giom?
- Vâng, chính tôi.
- Anh cất nó ở đâu ?
- Cất cái gì ?
- Go-do-chong-giom.
- Cái vòng đá hà ? Tôi không cất.
- Vậy ai cất ?
- Ai cất là thế nào ?

Văn Bình nói lớn vào tai hắn :

- Tôi muốn biết anh giấu cái vòng đá anh lấy tại biệt thự hoàng tử Phakanvong ở đâu ?

Mai Lăng bóp trán, suy nghĩ. Anh diện từ trên cao chiếu xuống khuôn mặt hốc hác vì thiếu ngủ của hắn. Mai Lăng từng nổi danh trong đám nhân viên hải ngoại về diêm bô trai dầy dạn, có lẽ từ thuở lớn lên đến giờ hắn chưa hề mất ăn, mất ngủ trừ phi ham chơi mà quên, khiến cho thân thể hắn luôn luôn có da, có thịt. Đời mà lôm sẫm của Mai Lăng chứng tỏ nội tâm hắn bị xâu xé dữ dội.

Hắn vụt quay mặt về phía chàng. Giọng hắn bỗng lạc hẳn :

- Tôi nhớ rồi. Cái vòng go-do-chong-giom được cất ở...

Cuộc đời giản dị thường có những biến chuyển giạt gân không kém tiểu thuyết tuồng tượng. Dường như thần Hành động chỉ rình giây phút trọng đại nhất để nhảy vào phá đám. Mai Lăng sắp tiết lộ một bí mật kinh hoàng. Chỉ cần một tích-tắc đồng hồ nữa thôi là hắn cho Văn Bình biết nơi giấu cái vòng-ước từng gây ra chết chóc tàn bạo.

Nhưng định mạng tàn bạo cũng chỉ rình cát tích-tắc đồng hồ quyết định ấy để thét lên một tiếng.

Đoàng..

Đó là tiếng súng lục.

Khi ấy hai người đã xuống được nửa cầu thang tròn ốc. Nếu hành lang bên trên được đèn điện chiếu sáng thì những bậc thang xi-măng bị chìm trong khoảng tối đầy muỗi đói và mạng nhện.

Viên đạn được bắn trong cầu thang chặt chội nên tạo ra một âm thanh chói tai. Lệ thường, giác quan thứ sáu của Văn Bình rất bén nhạy. Dầu dịch ần núp an toàn, và nín hơi thở, chàng cũng đoán được lần đạn để bay mình, tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng lần này Văn Bình chẳng thấy gì hết. Chàng chỉ biết bị bắn trộm sau khi tiếng đoàng khô khan và ác nghiệt nổi lên trong đêm khuya rừng rợn.

Văn Bình khuyu xuống.

Mấy con giời cánh lớn bằng cái quạt nan không biết lần trốn ở xó xỉnh nào đột nhiên vù ra, kêu xành xạch. Tuy vậy, như thể chúng có máy ra-dar, chúng chỉ xẹt qua tóc chứ không đâm sầm vào thân thể chàng.

Trong tiếng cánh đập xành xạch của đoàn giời đang ngủ bị quấy nhiễu, có cả tiếng kêu thảm thiết :

— Ủi chao... chết !

XII

Đầm Cơ

Đầm cơ là nước bói tốt nếu là
là bài đứng, hoặc bên phải có
ách cơ, hoặc già cơ, bồi cơ,
10 cơ, 9 cơ, 8 cơ, 7 cơ, 10 rô, ách
chuồn, già chuồn, ách bích...
Nhưng coi chừng, tốt sẽ thành
xấu nếu đó là già rô (ìm hại),
10 bích (người đẹp phản bội),
9 bích (thần nhân chết...)